

7

Fra selskab med løver til selskab med engle

Ugens vers

"Da søgte rigsråderne og satrapperne at finde noget at anklage Daniel for i hans forhold til kongedømmet. Men de kunne ikke finde nogen fejl at anklage ham for; han var pålidelig, og der fandtes ikke nogen som helst forsømmelighed eller fejl hos ham" (Dan 6,5).

Introduktion

Efter at Medo-Persien overtager Babylon, bliver Dareios opmærksom på Daniels visdom, og beder ham om at være en del af den nye regering. Den aldrende profet udmærker sig så meget i sine offentlige pligter, at den nye konge udnævner ham til den øverste administrator i hele den medo-persiske regering.

Men som kapitlet skrider frem, ser vi, at Daniel udsættes for følgerne af det, der med rette kan kaldes den "ultimate oprindelige synd" – misundelse. Men inden beretningen ender, vil vi se, at Daniel er trofast, ikke alene i sine verdslige pligter under mederne og perserne, men allervigtigst også mod Gud. Vi kan være ret sikre på, at hans troskab mod Gud har en direkte indflydelse på hans troskab også på de andre områder. Beretningen siger ikke, at Guds folk vil undgå prøvelser og lidelser. Men den garanterer, at i kampen mod det onde vil det gode til sidst sejre, og Gud vil til sidst retfærdiggøre sit folk.

Ugens tekster

- Dan 6
- 1 Sam 18,6-9
- Matt 6,6
- ApG 5,27-32
- Mark 6,14-29
- Hebr 11,35-38

Misundelige mennesker

Selv i himlens fuldkomne omgivelser var Lucifer misundelig på Kristus. "Lucifer var misundelig og jaloux på Jesus Kristus. Når alle englene bøjede sig for Jesus for at anerkende hans suverænitæt og retmæssige herredømme, bøjede han sig sammen med dem; men hans hjerte var fyldt med misundelse og had" (Ellen White, *The Story of Redemption*, s. 14). Misundelse er en så farlig følelse at nære, at selv i De Ti Bud er der sammen med buddene om drab og at tyveri et bud imod begær og misundelse (se 2 Mos 20,17).

Hvilken rolle spiller misundelse i alle disse beretninger?

Daniels administrative evner imponerer kongen, men fremkalder misundelse hos de andre embedsmænd. De laver en sammensværgelse om at komme af med ham ved at anklage ham for korruption. Men uanset, hvor meget de leder, er de ikke i stand til at finde fejl ved Daniels administration. "De kunne ikke finde nogen fejl at anklage ham for; han var pålidelig, og der fandtes ikke nogen som helst forsømmelighed eller fejl hos ham" (Dan 6,5). Det aramæiske ord, som oversættes med "pålidelig", kan også oversættes med "trofast".

Daniel er ulastelig. De andre embedsmænd er ikke i stand til at komme med en falsk anklage imod ham. Men de opdager også, hvor trofast Daniel er over for sin Gud, og hvor lydige han er mod sin Guds lov. De indser hurtigt, at for at kunne få fat på Daniel, bliver de nødt til at skabe en situation, hvor Daniel står i et dilemma og bliver nødt til at vælge at adlyde enten Guds lov eller kongerigets lov. Ud fra det, de andre embedsmænd havde lært om Daniel, var de overbeviste om, at han under de rette omstændigheder ville vælge at adlyde Guds lov frem for rigets lov. Hvilket vidnesbyrd om Daniels trofasthed!

Hvilke kampe har du haft mht. misundelse, og hvordan har du taklet dem? Hvorfor er misundelse en så farlig og lammende åndelig fejl?

Dan 6,1-6
1 Mos 37,11
1 Sam 18,6-9

Til at
tænke over

Sammensværgelsen imod Daniel

Dan 6,7-10

Hvad er tanken bag dekretet? Hvordan passer det sammen med kongens forfængelighed?

Dareios forekommer tåbelig, når han udsteder et dekret, som han hurtigt fortryder. Han går lige i den fælde, som hans embedsmænd har opstillet. De var smarte nok til at spille på de politiske omstændigheder i det nyoprettede rige. Dareios har decentraliseret regeringen og indsat 120 satrapper, for at gøre styret mere effektivt. Men i det lange løb indebærer en sådan handling en stor risiko. En indflydelsesrig guvernør kan med lethed ægge til oprør og dele kongeriget. Derfor synes det at være en god strategi at indføre en lov, der i tredive dage tvinger alle til kun at bede til kongen. Det vil fremme troskab over for kongen og forhindre enhver tilskyndelse til oprør. Men embedsmændene vildleder kongen ved at påstå, at dette forslag støttes af "alle" rigsråder, fyrster, satrapper, ministre og statholderne. Det er en tydelig fejl; for Daniel er ikke inkluderet. Desuden kan tanken om at blive tilbedt som en gud have tiltalt kongen.

Der er ingen beviser for, at persiske konger nogensinde påstod at være guddommelige. Men dekretet kan have haft til hensigt at gøre kongen til den eneste repræsentant for guderne i tredive dage. Det betyder, at bøn til guderne skal gå gennem ham. Desværre undersøger kongen ikke motivationen for forslaget. Han opdager derfor ikke, at den lov, som tilsyneladende skulle forhindre sammensværgelser, i sig selv var en sammensværgelse for at skade Daniel.

To sider ved denne lov fortjener vores opmærksomhed. For det første er straffen for at overtræde den at blive kastet i løvekulen. Siden denne form for straf ikke bekræftes andre steder, kan det have været en straf brugt til lejligheden, opfundet af Daniels fjender. Mellemøstlige konger i oldtiden holdt løver i bur for ved særlige anledninger at slippe dem løs for at blive jagtet. Der var derfor ingen mangel på løver, som kunne lemlæste enhver, der turde overtræde kongens dekret. For det andet kan dekretet ikke omstødes. Persiens og Mediens loves uforanderlige karakter omtales også i Est 1,19 og 8,8. Diodorus Siculus, en af oldtidens græske historikere, omtaler en begivenhed, hvor Dareios III (som ikke må forveksles med den Dareios, der omtales i Daniels Bog), skiftede mening, men ikke kunne omstøde en dødsdom, han havde fældet over en uskyldig mand.

Daniels bøn

"Men når du vil bede, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig" (Matt 6,6).

Dan 6,11

Hvorfor beder Daniel ikke bare i stilhed, hvor ingen kan se ham?

Daniel er en erfaren statsmand, men frem for alt er han Guds tjener. Han er det eneste medlem af regeringen, som kan forstå, hvad der ligger bag kongens dekret. For Dareios udgør dekretet en mulighed for at styrke sit riges sammenhold; men for de medsammensvorne er det en strategi til at komme af med Daniel.

De virkelige årsager og motiver bag komplotet ligger selvfølgelig i den kosmiske strid mellem Gud og det ondes magter. På dette tidspunkt (539 f.Kr.) har Daniel allerede modtaget de syner, som er nedtegnet i Dan 7 (553 f.Kr.) og 8 (551 f.Kr.). Han forstår derfor kongens dekret, ikke kun som en menneskelig politisk sag, men som en del af den kosmiske strid. Synet om Menneskesønnen, der overdrager riget til den Højestes folk, og englens trøstende hjælp (Dan 7) kan have givet ham mod til at møde krisen uden tøven. Måske har han også tænkt over sine venners erfaring, da de havde mod nok til at modsætte sig Nebukadnesars dekret (Dan 3).

Han forandrer derfor ikke sine andagtsvaner, men fortsætter med at bede tre gange dagligt med ansigtet vendt mod Jerusalem. På trods af forbudet mod at bede til nogen anden end kongen, menneske eller gud, forsøger Daniel ikke at skjule sit bønneliv i de kritiske 30 dage. Han er i absolut mindretal; for han er den eneste, blandt mange rigsråder og andre embedsmænd, som er på kollisionskurs med det kongelige dekret. Med sit åbenlyse bønneliv viser han, at hans troskab mod Gud står langt højere end hans troskab mod kongen og hans uigenkaldelige lov.

Til at
tænke over

Læs ApG 5,27-32. Selv om formaningen her er tydelig, er det vigtigt for os, når vi handler imod menneskers love, altid at være helt sikre på, at det vi gør virkelig er Guds vilje. Der har været mange mennesker, som har været villige til at dø frem for at svigte et tros punkt eller system, som vi mener, er forkert.

I løvekulen

Dan 6,12-24

Hvad siger kongen til Daniel, som viser, hvilket mægtigt trofast vidne om Gud Daniel er?

De medsammensvorne opdager hurtigt, at Daniel beder og gør lige netop det, som dekretet forbyder. Når de frembærer anklagen over for kongen, omtaler de Daniel på en nedværdigende måde: "Daniel, der hører til de bortførte fra Juda" (Dan 6,14). I deres øjne var den øverste satrap, kongens yndling, ikke mere end en fange. De fremstiller også Daniel, som om han er imod kongen ved at sige, at han "retter sig ikke efter dig, konge, og efter det dekret, du har udstedt skriftligt." Det går nu op for kongen, at han er blevet fanget ved at underskrive dekretet. Teksten siger: "Lige til solnedgang anstrengte han sig for at hjælpe ham" (Dan 6,15). Men han kan intet gøre for at redde profeten fra den foreskrevne straf. Medernes og persernes uforanderlige love må følges til punkt og prikke. Kongen befaler derfor, om end tøvende, at Daniel skal kastes i løvekulen. Men samtidigt udtrykker Dareios en smule håb, der næsten lyder som en bøn: "Måtte din Gud, som du uophørligt dyrker, redde dig!" (Dan 6,17).

Bibelen fortæller ikke, hvad Daniel foretog sig blandt løverne; men vi kan gå ud fra, at han bad. Og Gud belønner Daniels tro ved at sende sin engel til at beskytte ham. Næste morgen er Daniel fremdeles uskadt og parat til at genoptage sine opgaver i regeringen. Idet Ellen White kommenterer denne episode, siger hun: "Gud forhindrede ikke Daniels fjender i at kaste ham i løvekulen. Han tillod, at onde engle og onde mennesker gik så vidt i deres planer; men hans hensigt med at tillade det var, at han ville gøre sin tjeners redning så meget mere iøjnefaldende og sandhedens og retfærdighedens fjenders nederlag så meget mere fuldstændig" (*Profeter og konger*, s. 263).

Til at tænke over

Selv om denne beretning slutter godt, i hvert fald for Daniel, hvordan skal vi forholde os til og forstå alle de beretninger, også dem i Bibelen, som ikke ender med en befrielse? (Se fx Mark 6,14-29).

Retfærdiggørelse

Dan 6,24-28

Hvilket vidnesbyrd giver kongen om Gud?

Det er en vigtig pointe i denne beretning, at Dareios priser Gud og anerkender Guds suverænitæt. Dette er en kulmination, et klimaks af den lovprisning og et udtryk for den anerkendelse, der er blevet givet til Gud i de foregående kapitler (Dan 2,20-23; Dan 3,28-29; Dan 3,31-33.31-34). Ligesom Nebukadnesar reagerer Dareios på Daniels redning ved at lovprise Gud. Men han gør mere. Han omstøder sit tidligere dekret og befaler, at alle "skal frygte og skælve for Daniels Gud" (Dan 6,27).

Daniel blev reddet ved et mirakel, hans trofasthed belønnes, det onde straffet og Guds ære og magt bliver retfærdiggjort. Vi ser i denne beretning et mini-eksempel på, hvad der vil ske globalt: Guds folk bliver befriet, det onde straffet og Herren bliver retfærdiggjort over for hele universet.

Dan 6,25

Hvad finder vi problematisk i dette vers, og hvorfor?

Der er et foruroligende problem, og det handler om konerne og børnene, som så vidt vi ved, var uskyldige. Alligevel skal de lide den samme skæbne som de skyldige. Hvordan kan vi forklare det, der synes som en fejlhåndtering af ret og retfærdighed?

For det første bør vi lægge mærke til, at denne handling besluttes og udføres af kongen i overensstemmelse med persisk lov, som indbefatter familien i en skyldig persons straf. I overensstemmelse med et gammelt princip var hele familien ansvarlig for et familiemedlems forbrydelse. Det betyder ikke, at det var rigtigt. Det betyder kun, at denne beretning er i overensstemmelse med, hvad vi ellers ved om persisk lov.

For det andet må vi huske, at den bibelske beretning beskriver, hvad der skete, men godkender ikke nødvendigvis kongens handling. Bibelen forbyder faktisk meget klart, at børn skal henrettes på grund af deres forældres synd (5 Mos 24,16).

Til at tænke over

Hvilken trøst kan vi finde fra tekster som 1 Kor 4,5, når vi møder sådanne uretfærdigheder? Hvad siger teksten, og hvorfor er dens pointe så vigtig?

Til videre studium

Daniels befrielse bliver fortalt i Hebr 11. Dette kapitel, som kan kaldes "Troens Hall of Fame", siger, at profeter blandt andet "stoppede løvers gab" (Hebr 11,33). Det er fantastisk; men vi bør huske, at troens helte ikke kun er dem, der undgik døden som Daniel, men også dem, som modigt lider og dør, som Hebr 11 også fortæller om. Gud kalder nogle til at vidne ved at leve, andre ved at dø. Beretningen om Daniels befrielse betyder ikke, at befrielse er en selvfølge for alle. Det ser vi ud fra den store skare af mænd og kvinder, som har lidt martyrdøden på grund af deres tro på Jesus. Men Daniels mirakuløse befrielse viser os, at Gud er hersker, og han vil til sidst befri alle sine børn fra syndens og dødens magt. Det vil vi se endnu tydeligere i de næste kapitler af Daniels Bog.

Spørgsmål til drøftelse

1. **Franskmanden Jean Paul Sartre skrev engang, at "den bedste måde at betragte menneskeheden grundlæggende opgave er at sige, at mennesket er det væsen, hvis opgave det er at være Gud"** (Jean Paul Sartre, *Being and Nothingness: A Phenomenological Essay on Ontology*, Washington Square Press, 1956, s. 724). **Hvordan kan en sådan tanke hjælpe os til at forstå, hvorfor kongen handlede, som han gjorde? Hvorfor må vi alle, uanset hvor vi befinder os i tilværelsen, vogte os for den samme farlige tilbøjelighed, som også kan optræde i det skjulte? Er der andre måder, vi måske kunne tænke os at være "konger" på?**
2. **Hvilke vidnesbyrd giver vi over for andre om vores trofasthed mod Gud og hans lov? Vil mennesker, som kender dig mene, at du vil stå fast på din tro, selv om det skulle koste dig dit arbejde eller til og med dit liv?**
3. **Hvad ser vi i Daniel, som gør ham til den person, som Gud effektivt kan bruge til at fremme sin hensigt? Hvordan kan vi med Guds hjælp udvikle flere af de samme egenskaber?**
4. **Ville det have været berettiget for Daniel, i lyset af kongens dekret, at have ændret sine bedevaner? Eller ville det have været et farligt kompromis? Hvorfor?**

